Bódi Péter

Sötétedés

Pusztító, élénk fejfájás. Krákogva görnyedek össze az ágyon, majd az orrnyergem masszírozom, mint egy izomláztól sajgó végtagot. Hirtelen beugrik az utolsó álomkép: a mobilomat nyomkodom, és minden tapintásnál egyre szilánkosabb a betört kijelző. Az egész ágy nedves. Egy pillanatig sem verem át magam: bevizeltem, miközben aludtam. Felülök. A fájdalom úgy fokozódik, mintha egy csákánnyal vernének fejbe, amitől egy pillanatra visszadőlök az ammóniaszagú, hideg, nedves lepedőre. Néhány másodpercig a plafont bámulom, meghallom a falióra kattogását. Eddig nem vettem észre, de most olyan, mintha valaki egy kalapáccsal minden másodpercben verne egyet a koponyámra. Odanézek. Hét óra. Mikor feküdhettem le? Valamikor délelőtt. Oldalra fordulok és legurulok az ágyról.

Ahogy becsapódom a ring padlójába, egy pillanatra visszanyerem az eszméletem. Néhány gyors lihegés, körülöttem őrjöngés, majd újra sötétség.

Térdelőtámaszból próbálok felállni, de mintha minden alkalommal, mikor épp kiegyenesednék, újabb csákányokkal vágnának fejbe, mintha a derékvonalam felett lenne egy lézer, ami érzékeli a jelenlétem, és valaki egyből levadászna. Ráadásul az oldalam is fáj, mintha megküldtek volna egy felütéssel, az egyik nagylábujjam pedig pont úgy sajog, mint mikor véletlenül belerúgok valamibe. Belemarkolok a takarómba, magam után vonszolom. Üres és félig teli üvegek dőlnek el élesen csörömpölve, a zaj az agysejtjeim közé férkőzik be. Szorongás tör rám, túl hangos vagyok. Szinte kúszom az erkélyig, majd belemarkolok a kilincsbe. A friss levegő először arcon suhint, majd a testemet egy langyos, savanyú légáramlat veszi körbe, a szobám kiveti magából a szenvedésem. Elképesztően szarul vagyok, és össze kell kapnom magam, holnap délben vendégeket várok, készülni kéne, takarítani meg bevásárolni. A takaróm feldobom a szárítóra, majd elismétlem az ágy és az erkély közötti szerencsétlenkedést a lepedővel és a párnámmal is. Ha lesz erőm, mosok. Most pihenek. Húsz percig ülök a sarokban, és azon agyalok, hogy ki kéne mennem egy flakon vízért. Miután erre is ráveszem magam, megpróbálom megkeresni a mobilomat. Sehol semmi, csak sörösüvegek és cigicsikkek. Valaki itt járhatott, ennyit nem ihattam meg egyedül, miután hazaértem. Talán Norbi vagy Laci. Nem tudom. Egyszer csak a gyomrom és a nyelőcsövem bizseregni kezd, és ekkor valami ösztön bekapcsol: nagyjából felállok, majd a

vécé felé rohanok, vagy inkább dőlök, amit a lábam lekövet. Ahogy belemarkolok a vécédeszkába, egyből előtör belőlem az előző este minden maradéka.

Ugyanerre a bizsergésre ébredek, oldalra fordulok, elhányom magam. Ápolók vesznek körbe, sípolást hallok, és rájövök, hogy kórházban vagyok. Semmi emlékem, egyszerűen nem tudom, hogy kerültem ide.

Tegnap este elmentem, hogy úgy rendesen kibulizzam magam. Azt viszont figyelmen kívül hagytam, hogy ez is olyan, mint az állóképességi edzés: ha egy ideig nem futsz, egy félmaraton kicsinálja a szervezted, míg egy edzőtábor után szinte már napi rutin. Ugyanígy, ha egy darabig nem küldöm szét magam, feleannyi is elég. Vodkából pl. biztosan, MDMA-ból meg pláne. Kicsit túltoltam, konkrétan alig emlékszem valamire. A frissen elvált Laci haverommal és az ezeréve nem látott Norbi cimborámmal végigfeleseztük a partinegyedet, majd megnéztünk egy új klubbot. A következő emlékem az, hogy átmegyünk egy másik buliba, majd semmi – egészen egy homályos afterig, ahol egy kopasz faszival meg két csajjal sorra szívtuk fel a csíkokat, de amúgy tényleg semmi, kieshetett vagy hat óra. Az pl. egyáltalán nincs meg, hogy érhettem haza. Pedig, a jelek alapján nem dőltem le egyből aludni. Akárhogy erőlködöm, nem ugrik be több, és az se, mikor használhattam utoljára a mobilom.

A második flakon vizet iszom, vettem be minden fájdalomcsillapítóból, vitaminból és ásványi anyagból, amit itthon találtam, hátha segítenek, de semmi. Szinte sírni tudnék a fájdalomtól. Ha most valaki bejönne ide, és azt mondaná, fejbe lő, tudom, hogy hülyeség lenne, de nem tudnék haragudni az illetőre. Ahogy benézek az ágy alá, ismét fájdalom nyilall a törzsembe. Ez nem az a fajta, ami belülről, a szervek irányából jön, ez nem a másnaposság tünete, valaki tényleg megüthetett vagy beverhettem valahova, de erről sincs emlékem. Megnézem, enyhe zúzódás. Erről valaminek be kéne ugrania, az ilyesmit nehéz elfelejteni. Lehet, csak beképzelem, de az erős koncentrációtól mintha erősödne a fejfájásom, a remegő kezeimbe temetem az arcom, és várok, hogy lenyugodjanak az idegeim.

Az edzőm egy tableten mutatja a meccsről készült felvételeket. Hideg verejték szalad végig az arcomon, belemarkolok az érdes kórházi lepedőbe. Mindent kissé homályosan, megkettőzve látok. Jó vagyok a meccsen, néha úgy tűnik, még esélyem is van, majd egyszer csak kapok egy olyan fejrúgást, ami gyakorlatilag kivégez. E/3-ban sajnálom magam. Nem csak a meccsre nem emlékszem, az egész este kiesett.

Miközben a levedlett ruháimat kutatom át, csak úgy mellékesen megtalálom a pénztárcám. Eszembe sem jutott, hogy ezt is meg kéne

keresni, még jó, hogy nem hagytam el. Azt már kezdem belátni, hogy a mobilom valszeg sosem lesz meg. Bár kápém nem sok maradt, a papírjaim a helyükön vannak. Ahogy előveszem a bankkártyám. Az egyik élén apró, fehér kristályszemeket veszek észre. Elnevetem magam, amitől még élesebben érzem a fejfájást. Benézek a tárca kártyatartó nyílásba, és legalább egy csíknyi por van még ott, amiről beugrik egy homályos emlék, ahogy a kopasz faszi rám tukmálja a kokainját, hogy jó lesz az még nekem, ha átmegyünk a másik afterre. De maga a másik after egyáltalán nem rémlik. Elnevetem magam, majd az íróasztalom felé kúszom, mert ekkor eszembe jut, hogy ott is meg tudom nézni, írt-e nekem valaki, és ekkor az is beugrik, hogy a netbankomat is le kéne csekkolni. A jó ég tudja, mennyit költhettem.

Hetekig kórházban vagyok, majd ahogy kezdek belerázódni a szokásos hétköznapokba, fokozatosan térnek vissza emlékek, leginkább töredékek, meg persze a meccset is újranézem párszor, az is segít. Nem mintha ettől jobb lenne, minden apró szilánk újabb rétegnyi szégyent és önutálatot ülepít le bennem. Ott volt előttem életem nagy lehetősége, és én elbuktam.

A gép előtt ülve veszem csak észre, hogy világosabb van, mint korábban, de még mielőtt ezt végiggondolhatnám, eltereli a figyelmem, hogy szokatlanul sok üzenetem van Instán és Facebookon is. Laci vieókat küldözgetett röhögős fejekkel – ezeket most képtelen lennék megnézni –, Norbi viszont afelől érdeklődik, minden oké-e, meg egy fura emojit is tett mellé, amiből azt érzem, tud valamit, amiről azt hiszi, én is tudom, de passz, egyszerűen képtelen vagyok gondolkodni. A barátnőm is írt. Ezt hagyom utoljára, mert neki összeszedetten kéne válaszolni. Alig egy hónapja vagyunk együtt, ezt az oldalamat még nem ismeri. Kaptam még üzenetet két idegentől, merre vagyok, meg valami Spotify-linket, gondolom, nagy networkingben voltam hajnaltájt. Nagy baj mindenesetre nem történhetett, nem kaptam semmi olyat. Norbinak visszaírok gyorsan, minden oké, majd beugrik egy régi, rossz emlék, amitől megint szorongani kezdek. Remélem, nem vertem el a félretett pénzem jelentős részét. És mégsem tudok belépni a netbankomba, kéne hozzá a mobil. A picsába, ordítom el magam.

Feladom.

Jöhet a barátnő.

Végeláthatatlan üzenethalmaz, hol vagyok, miért nem veszem fel, ez már bunkóság, remélem nincs baj, írj már vissza, hahó, ügye nem felejtetted el? Nem, nem felejtettem el, hogy a szüleid olyan marha nyomulósak, hogy már egy hónapnyi együttlét után kiharcolták a közös vasár-

napi ebédet. Nyilván nálam, mert nálad nem férnénk el, meg a hülye lakótársaid is szégyelled anyádék előtt. Mondjuk nem csoda. De néhány óráig kibírom, hogy eljátsszam a jógyereket, jobb, mintha le kéne utaznom vidékre. Ezért mentem el pénteken bulizni. Előrelátó voltam. Holnapra rendben leszek. Ahogy végiggörgetem az üzeneteket, kicsit felcseszem magam, mert ez a mennyiség már tényleg nem normális. Az utolsó alig húsz perce jött, a szülők már Pesten vannak. Ki nem szarja le? Van még egy napunk. Nem is tudtam, hogy korábban jönnek. Hol alszanak? Szállodában? Rokonoknál? Mindegy. Akkor is sok ez az üzenet, kicsit kattos ez a csaj. De még úgy is túl sok.

Aztán rájövök: ez nem néhány órányi üzenet, hanem másfél napnyi.

Ránézek a naptárra, vasárnap van.

Kiesett vagy harminc óra az életemből?

Átbuliztam az egész szombatot, és zéró emlék?

A bűntudat úgy zúdul rám, mintha egy vödör jeges vízzel vágnának tarkón.

És ekkor történik valami, hirtelen beugrik néhány kép, de úgy, mintha csak álmokat idéznék fel:

Stroboszkóp, füstgép.

A sötét, füstös klubból kilépni a friss levegőre koradélután.

A napfény visszatükröződik az ATM kijelzőjén, napszemüveg kell a készpénzfelvételhez.

Afterpartiról afterpartira, taxival.

Norbi egy dealert próbál elérni.

Dupla Jack, rengeteg jéggel.

Haverom az egyik biztonsági, ingyen beenged minket egy buliba.

Villódzó fények és olyan basszus, amit a gyomromban érzek.

Laci, ahogy a sokadik eki után elsírja magát.

Rányitok egy párra a vécében.

Egy spangli egy épület tetején.

Egy törött sörösüveg elvágja valaki kezét.

Norbi becsajozik, és eltűnik.

Valami fura, színes koktél.

Idegen emberek ölelése.

A csapból csak meleg víz folyik.

Tequila sóval és citrommal.

Norbi visszajön bulizni, valahonnan még spurit is szerzett.

Gyros csípőssel és hagymával.

Kötekedés az utcán, balegyenes orrba, ketten lefognak.

Sziréna, rohanás.

Deák tér, leánybúcsús társaság sikoltozása.
Mainstream zene elől menekülve cigizés egy zsúfolt teraszon.
Sörök egy éjjelnappaliban, valami lány a lakásomon.
Nem kefélünk, csak iszunk és cigizunk a konyhában.

Azonnal írni kezdek a barátnőmnek: ellopták a mobilom, ne haragudj, nem volt net, mi újság? Percekig várok a válaszra, hátha épp látja, de semmi, üzenet kézbesítve, ennyi. Ránézek a faliórára, nemsokára dél. Meg kell találnom a tökéletes kifogást a lemondásra. Üljünk be valahova, én állom. Odaégett a pulyka. Valami ilyesmi. Itt van szemben az indiai, nézzük meg. Csak írj már vissza.

Motoszkálást hallok a lépcsőházból.

Az képtelenség, hogy máris itt legyenek.

Talán valamelyik szomszédhoz jöttek, még nincs dél.

Aztán hirtelen megszólal a csengő éles, berregő hangja.

A fejfájás ismét felerősödik. Ököllel verik az ajtót, és egy pillanatra beugrik, hogy talán a rendősrég az. Nem akarok senkit sem beengedni, egyedül akarok lenni, el akarok bújni, hagyjon engem mindenki békén. Bár ettől csak még szánalmasabbnak érzem magam, a tárcámért nyúlok, előveszem a bankkártyám, és kiszórom a helyéről a fehér, kristályos port. Vékony, hosszú csíkot formálok belőle, majd miközben a dörömbölést hallgatom, felszívom a kokaint, és reménykedem, hogy ez majd egy kicsit helyretesz, legalább annyira, hogy egy hamis mosolyra fussa majd.